CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

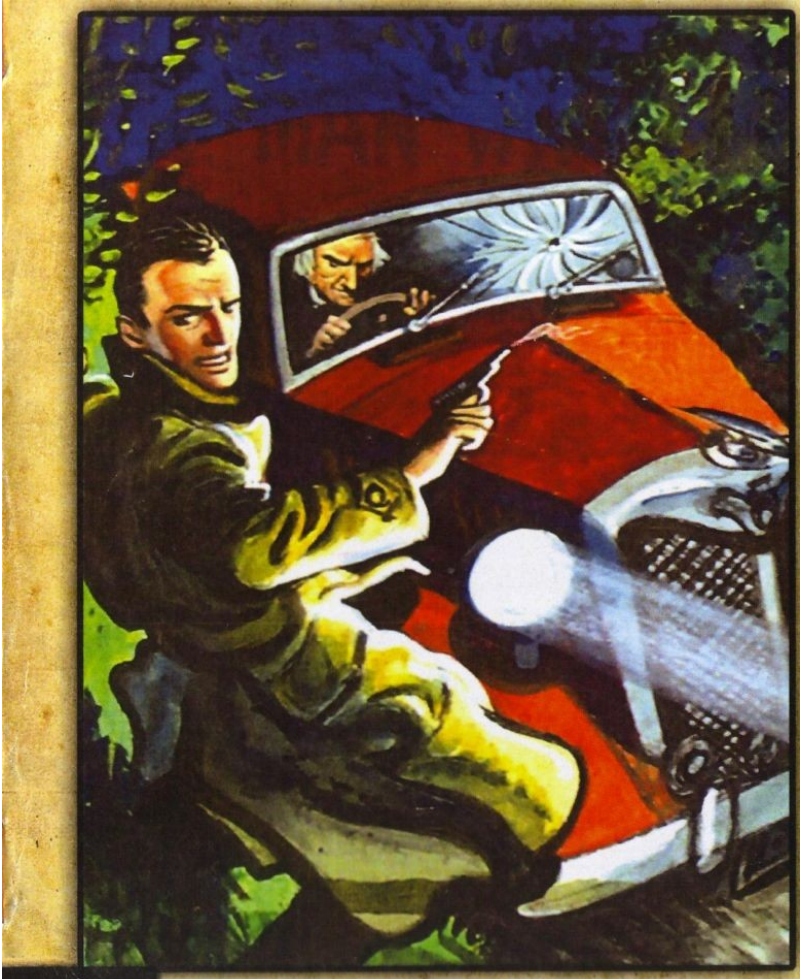

55

OSTATECUL

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

OSTATECUL

Nr. 55

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

OSTATECUL

Capitolul 1
Planul lui Sam

Furia, dezamăgirea, frustrarea pe care o încercă Bill nu se poate descrie. După atâtea inimaginabile suferinţe şi sacrificii acum când se crezuse mai aproape de reuşită decât oricând îşi văzuse toate speranţele năruite. Dac-ar fi ştiut! Ar fi lăsat încă din după-amiaza zilei de ieri baltă, Stormovikul, cu pilotul său cu tot şi ar fi alergat fie şi dezbrăcat la Madrid pentru a-şi salva sora în ultimul moment. Nu avea importanţă cum ar fi făcut-o. Ar fi mers pe jos până în primul sat, învecinat, numai în indispensabili şi pretextând un motiv sau altul ar fi oferit orice sumă de bani primului ţăran pentru un schimb de haine. Sam s-ar fi putut achita şi singur împreună cu pilotul de obligaţiile care le reveneau în continuare. Asta era ceea ce-l chinuia pe Bill mai mult decât orice. Faptul că dacă era puţin mai prudent ar fi putut să-şi salveze în

extremis sora şi pe prietena ei. În realitate lucrurile nu stăteau deloc aşa dar Bill n-o putea admite. Chiar dacă s-ar fi înapoiat la timp la hotel înainte de sosirea japonezilor, nu era deloc sigur că Bill ar fi putut împiedica până ia urmă răpirea, dat fiind viclenia şi determinarea niponilor. Ar fi reuşit printr-un pretext oarecare să-l atragă afară din cameră sau l-ar fi copleşit pur şi simplu din punct de vedere numeric. Lui Sam i se rupea inima văzându-şi prietenul adus în halul acesta de deznădejde. Fireşte era şi el furios şi dezamăgit dar durerea nu-l atingea în mod direct ci doar prin ricoşeu, văzând suferinţa lui Bill. Deşi se dedicase trup şi suflet cauzei prietenului său, în definitiv cele două fete nu-i erau rude sau persoane foarte apropiate. Nu reuşise să le vadă decât sporadic şi nu petrecuse cine ştie cât timp în societatea lor. Asta nu însemna desigur că n-ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă pentru salvarea lor. Atâta doar că era mai puţin ataşat sentimental decât Bill ceea ce era totuşi cât se poate de normal la urma urmei. Prietenul său se trântise aşa îmbrăcat pe pat îşi acoperise capul cu mâinile şi se părea că devenise insensibil la orice stimuli veniţi din exterior. Pur şi simplu părea copleşit fizic şi mental de această nouă lovitură a sorţii.

— Bill prietene, nu-ţi pierde speranţa. Am reuşit noi acolo, unde nimeni nu credea că vom face-o, vom reuşi din nou, te asigur.

— Dac-aş fi fost aici de aseară Sam, aş fi luat-o înaintea ticăloşilor de niponi. Vezi, asta mă doboară. Aş fi putut fi, şi totuşi n-am fost. Vina îmi aparţine în exclusivitate.

— Şi dac-ai fi fost Bill, nu e sigur c-ai fi putut împiedica răpirea. Nu ştim deocamdată câţi răpitori au fost. Principalul pentru ei a fost să depisteze hotelul unde rezidau fetele. De aici le-a fost uşor şi probabil că le era chiar cu tine de faţă, destul de simplu. Ba poate că ţi-ai fi putut pierde viaţa cu ocazia asta.

— Crezi că ţin atât de mult la ea, Sam?

— Poate că nu, dar atunci cine le-ar mai ajuta pe fete? Trebuie să ţii la viaţa ta ca la a lor însele, devreme ce eşti singura lor speranţă. Astea şi alte vorbe au fost spuse de-o parte şi de alta dar Bill tot nu putu fi scos din starea deprimantă în care căzuse. Până la urmă tot Sam veni cu o idee menită să-i redea amicului său o rază de speranţă. Nici el nu credea prea mult în această idee, dar era un pretext destul de bun de a-i sădi din încrederea în sufletul zdrobit al amicului său.

— Uite ce e Bill, până acum n-am făcut decât să luptăm cu mijloace cavalereşti pentru dobândirea a ceea ce ni se cuvine, aşa este?

— Fireşte că este aşa, Sam, cum s-ar fi putut altfel?

— Ce-a fost în trecut a fost, problema este cum vom reacţiona de-acum înainte.

— Ce vrei să spui Sam?

— Spun că trebuie să le-o plătim japonezilor cu aceeaşi monedă.

— Cu aceeaşi monedă? Cum vine asta? îţi închipui că vor accepta un preţ de răscumpărare pentru Thea şi prietena ei?

— Vor accepta dacă vor fi siliţi.

— Ăştia au bani cu duiumul, plus cele 5000 de dolari câştigaţi de noi de la armată.

— Stai că nu de bani îţi vorbesc eu aici, ci de-o cu totul altă monedă de schimb. Un om deal lor.

Bill rămase cu gura căscată. Numai la una ca asta nu se aştepta, şi în primul moment începu să aibă îndoieli serioase dacă prietenul lui, Sam, nu-şi pierduse cumva minţile.

— Ce Sam, exclamă acesta năucit ai pus tu mâna pe un japonez în ultima vreme şi n-am fost eu atent?

— Nu Bill, fireşte că n-am pus, dar mă gândesc că noi doi împreună, poate cu ajutoare tocmite, am putea pune mâna pe unul, şi încă dintre barosani.

În următoarele minute Sam îi explică prietenului său

ideea ce-i venise. Sam credea că baronul Nagatsky rămăsese încă nerecuperat în spitalul unde fusese internat, întrucât cu siguranţă că după operaţie nu-şi putuse reveni chiar atât de uşor. Cu siguranţă răpirea fusese organizată de către unul dintre locotenenţii sau gealaţii săi, ca de altfel şi atacul care avusese loc chiar în incinta spitalului. Acum dacă lucrurile mai stăteau aşa cum credea el, ar putea să le reuşească lor, amândurora să-l răpească pe japonezul aflat în convalescenţă şi să pretindă eliberarea fetelor în schimbul acestuia. Poate că dac-ar fi fost vorba de un simplu membru al organizaţiei criminale nipone, n-ar fi reuşit să obţină schimbul, acesta ar fi putut fi sacrificat la nevoie. Dar pentru un mahăr ca baronul Nagatsky, acest lucru ar fi devenit posibil. Ideea era atât de îndrăzneaţă încât era vecină cu nebunia. Să răpeşti un gangster din spital care cu siguranţă mai era şi păzit straşnic pe deasupra! Dar tocmai din cauza îndrăznelii acestui plan pe care probabil nici japonezii nu-l luau în considerare, ar fi putut avea finalmente succes. Acum mai aveau şi bani pe deasupra, puteau oricând să-şi cumpere arme şi ajutoare. Şi dacă tot ar fi eşuat până la urmă nu merita oare să încerce? Bill se însufleţii tot mai mult la auzul propunerii prietenului său. Culoarea îi reveni în obraji şi ochii începură să-i strălucească din nou cu aceeaşi vioiciune. Sam se felicită pentru ideea ce-i venise. Dacă la început nici el nu credea serios în ea dar o folosise ca un divertisment pentru a-l scoate pe Bill din starea de apatie în care căzuse, acum curios lucru, începea să credea el însuşi tot mai mult în reuşita sa. Aici Bill veni cu amendamente.

— Ca să reuşească planul nostru Sam avem nevoie de informaţii, multe informaţii toate venite de la faţa locului, adică din spital.

— Perfect, prin urmare ar trebui să avem omul nostru acolo.

— Unul care să ne raporteze exact în care rezervă se

găseşte rănitul şi de câţi oameni este păzit.

— În această problemă poate ne-ar putea ajuta mai vechea noastră cunoştinţă, don Federigo.

— Sam omul ăsta s-a achitat cu vârf şi îndesat de toate obligaţiile pe care le avea faţă de noi. Eu personal nu l-aş mai necăji.

— Şi totuşi nu cred că ne-ar refuza.

— Probabil că nu, dar eu am altceva în gând, mărturisi Bill.

— Să nu-mi spui acum că vrei să apelezi la ajutorul armatei, la căpitanul Cordobez sau chiar colonelul Valdez.

— Nu Sam, asta n-aş face-o. În primul rând nu e de resortul lor să ajute la răpirea oamenilor din spital, acţiune pe care ar considera-o dezonorantă şi apoi şi aceşti oameni şi-au plătit cu vârf şi îndesat datoriile.

— Şi atunci?

— L-ai uitat pe Stilwell. Acesta pare un om capabil şi hotărât şi am impresia că nu ne-ar refuza.

— Tia, Bill, de ăsta am şi uitat! Atunci să luăm cât mai repede legătura cu el înainte de-a dispare din oraş.

Cei doi prieteni, nu mai pierdură vremea. Parcă trezit ia o nouă viaţă după uimitoarea propunere a lui Sam, făcută aşa într-o doară dar la care începu să creadă şi el, Bill fu repede pe picioare, şi fără a se mai gândi la somn după noaptea pierdută, făcu un duş rece, după care se îmbrăcă în hainele sale civile.

— Plecăm la reşedinţa naţionaliştilor a colonelului Valdez, fiindcă numai acolo îi putem da de urmă lui Stilwell.

— De acord, făcu Sam, dar n-ar fi recomandabil să trecem pe la restaurantul hotelului să ne punem cel puţin stomacurile în ordine? sugeră Sam.

— Nu, nu, băiatule! Ce poţi face acum nu lăsa pe mai târziu, ăsta este noul motto, se zburli Bill, care uitase dintr-odată şi de somn şi de mâncare. Văzând mutra dezamăgită a prietenului său îl consolă totuşi, adăugând.

— Dacă dăm de Stilwell îl invităm la masă. Cu prilejul acesta vom vedea dacă ne ajută şi în caz afirmativ, vom discuta şi planul noii noastre misiuni Sam. Ce zici e bine aşa?

— De parcă aş avea de ales, făcu acesta doar pe jumătate entuziast.

Zis şi făcut. Celor doi nu le-a fost atât de greu având o memorie bună şi un simţ al orientării excelent să ajungă într-o jumătate de oră, după ce făcuseră apel la serviciile unui taximetru, până la vechea clădire cenuşie, masivă şi întunecată în care rezida colonelul Valdez. Portarului îi spuseră că-l caută pe căpitanul Cordobez, dar noul om de pază de la poartă nici nu vru să audă de aşa ceva, cu atât mai puţin de-a le permite accesul.

— V-am mai spus doar senores. Aici nu locuieşte niciun căpitan Cordobez. Este sediul unei simple societăţi comerciale.

— Nici nu mă îndoiesc de lucrul ăsta zâmbi Bill ipocrit. Cu toate astea rezidează aici un om căruia i se spune printre prieteni căpitanul. Du-te şi spune-i că-l caută doi prieteni, Gazon şi Dentry. Nu e nevoie să ne laşi să intrăm poate să ne întâmpine şi la poartă. Te avertizez că dacă n-o faci te aşteaptă grele consecinţe, pentru că acestui om trebuie să-i aducem la cunoştinţă ceva foarte important. Ai înţeles acum?

— Am înţeles senor, spuse omul şovăitor, dar cu toate astea ordinele pe care le-am primit sunt clare.

— Or fi ele clare, dar acum e vorba de o excepţie. Dacă omul nostru nu află că l-am căutat vei fi acuzat de stupiditate sau chiar trădare. Dumneata raportează şi dacă nu ne primeşte, plecăm imediat.

— Bine senor, o să mă interesez, se lăsă înduplecat omul de la gheretă.

Făcu imediat semn unul alt paznic să treacă în locul său iar el dispăru pe uşa masivă a clădirii. După vreo 10 minute, veni însoţit chiar de omul lor, căpitanul Cordobez.

Acesta vădit surprins, se interesă imediat.

— Ce s-a întâmplat senores? V-am sfătuit doar să uitaţi cine rezidează în această clădire.

— Am şi uitat senor capitano, numai că suntem la mare ananghie. Am vrea să vorbim cu mister Stilwell, mărturisi Bill

— Cum aşa? Ce s-a putut întâmpla într-un răstimp atât de scurt?

— De fapt s-a întâmplat aseară. Fetele, banii şi cele două paşapoarte au dispărut, japonezii răpindu-mi din nou sora şi pe prietena ei, fu sincer până la capăt Bill.

— Cum, nu le-aţi mai regăsit pe cele două senoritas, la hotel deşi v-aţi grăbit atât?

— Din păcate e tristul adevăr căpitane. Ştiu că nu mai aveţi nicio responsabilitate faţă de noi, odată ce v-aţi achitat onorabil de toate obligaţiile ce vă incumbau, dar fiind disperaţi am îndrăznit să vă căutăm aici.

— Cum, doriţi implicarea armatei în această problemă personală, şi de resort civil? întrebă Cordobez, descumpănit.

— Nici vorbă, căpitane. Aşa ceva n-am îndrăzni să pretindem. Este necazul şi ghinionul nostru, noi vrem să vă cerem altceva.

— Ce altceva atunci, arme?

— Nici măcar atâta. Vrem pur şi simplu să vorbim cu mister Stilwell, şi nu ştim unde putem da de dânsul în acest oraş masiv.

— Speraţi în ajutorul acestuia? Se interesă ofiţerul.

— După câte ştim acesta nu este angajat în armata dumneavoastră ci întocmai ca şi noi a îndeplinit la un moment dat o misiune. Deocamdată vrem să-l invităm la masă şi de ce nu, poate ne-ar putea fi de folos într-o anumită privinţă. Cel puţin aşa a lăsat să se înţeleagă.

— Bine, în acest caz nu văd de ce nu. Personal senores, regret profund, ce vi s-a întâmplat. Poate că senor Stilwell va fi dispus să vă ajute. Aici unde rezidăm noi ne aflăm

pe Puente de Vallecas, dacă o luaţi înspre partea răsăriteană a oraşului veţi ajunge pe artera Torres de la Alameda. Acolo la hotelul El Rey i-a închiriat armata o cameră, pentru senor Stilwell, care ca şi dumneavoastră este exonerat de alte servicii în uzul armatei. Probabil că acolo, la camera 641 după părerea mea pilotul mai doarme şi acum. Adios senores!

— Adios! se pronunţară Bill şi Sam care-i strânseră fie şi pentru atât, recunoscători mâna căpitanului.

Capitolul 2
O vizită la Stilwell

Cu ajutorul unui taximetru pe care-l luară din piaţeta Moratalaz, cei doi prieteni ajunseră în sfârşit în faţa hotelului monumental care părea să-şi onoreze din plin numele (El Rey-Regele). Acolo un portar galonat mai ceva ca generalii armatei lui Franco, de-abia le dădu voie să aştepte în hol, până va avea cineva timp să cerceteze registrul de intrări şi ieşiri, pentru a studia dacă un anumit domn Stilwell rezidează la dânşii. Nervii celor doi fură puşi la grea încercare întrucât nici peste aproape o jumătate de oră funcţionarul de la recepţie căruia portarul îi adusese la cunoştinţă ce vor senores, nu reuşi să se debaraseze de obligaţiile ce-i reveneau cu cazările noilor veniţi. Când în sfârşit o făcu, îşi compuse o mutră acră, de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie necoaptă, şi le aduse la cunoştinţă, scuturându-şi capul chel:

— *Lo siento, senor Stilwell no vive con nosotros*, adică „Îmi pare rău senor stillvell nu rezidează la noi”.

Bill fierbea de ciudă. Îşi pierduse vremea aici de pomană pentru ca birocratul ăsta imbecil să-i servească o asemenea replică. Sau poate că bunul căpitan Cordobez să-i fii dezinformat cu bună ştiinţă? Iată că un plan bine conceput avea să se poticnească de la bun început din cauza unor greutăţi incipiente pe care le ignoraseră. Bill se şi ridicase în picioare pentru a porni vijelios spre ieşire

când un domn elegant scos parcă din catalogul reclamelor comerciale la pastele de dinţi, le zâmbi cu toată… Gura.

— *All the devils*! (Pe toţi dracii!), îi scăpă acestuia, când îi recunoscu pe cei doi.

Nu mai puţin şocaţi se holbară Bill şi Sam la acest *grand segneur,* în care îl recunoscură, nu fără un oarecare efort de acuitate pe… Ronald Stilwell.

— Ah mister Stilwell! îi scăpă lui Bill, uluit cum nu fusese de multe ori în viaţa lui de această apariţie neaşteptată, a chiar omului pe care şi-l doriseră desigur într-un cu totul alt „ambalaj”. Poate şi de-aceea la repezeală i se adresase atât de ceremonios, ceea ce-l făcu pe noul venit să burzuluiască.

— Mister Stilwell pe dracu! Când o să înţelegeţi voi prieteni că pentru voi sunt numai Ron, Ron şi basta? Dar în definitiv, cum se face că dau din nou peste Bill şi Sam, alături de care, am trăit de curând a aventură drăguţă?

— E simplu Ron, ce-ţi închipui? Luă iniţiativa Sam. Voiam să te invităm la masă!

— Aşa e Ron, chiar asta vrem. Nu e deloc o întâmplare c-ai dat peste noi aici. Cordobez. Ne-a spus numele hotelului, numai că imbecilul de la recepţie…

— Aşadar aşa stau lucrurile. Păi primesc invitaţia cu plăcere pentru că am vrut să ies în oraş, tocmai pentru că mi-e foame. Cât despre senor Estevez, birocratul de la recepţie, le făcu Stilwell cu ochiul, teamă mi-e că nu are nicio vină, pentru că eu port întreaga responsabilitate. Dar în sfârşit despre toate astea vom vorbi ia masă. Bill şi Sam fără să mai spună nimic o şi porniră către uşa batantă a hotelului pe care continuau să intre şi să iasă oameni.

— Staţi fraţilor, pe unde o luaţi?

— Păi să ieşim pentru a căuta un restaurant mai acătării.

— Pentru asta nici nu-i nevoie să ieşim în stradă,

întrucât hotelul are unul excelent. Urmaţi-mă!

Aşa se face că Bill şi Sam îl secondară pe englez care-i conduse înspre partea opusă a holului uriaş, de unde se deschidea o uşă, mascată la început privirilor celor doi de nişte uriaşe aranjamente florale care se ridicau din mijlocul holului aproape până la tavan. La acest ceas de început al amiezii în sală se mai găseau suficiente mese libere, iar Ronald Stilwell, merse cu paşi hotărâţi înspre una plasată chiar într-un colţ pe care era aşezată o plăcuţă cu atenţionarea „*reserved*" (rezervată). Bill tocmai îşi plimbase ochii prin sală în căutarea unui alt refugiu, dar pilotul, îi îndreptă tocmai spre această masă lăsând să-i scape un „*never mind*" (ignor-o). Până la urmă se dovedi că masa fusese închiriată chiar de Stilwell. În sfârşit un chelner stilat le adusese cartea de bucate, iar Bill şi Sam putuseră comanda după pofta inimii. În timpul mesei Bill scoase pisica din sac şi-i expuse cu francheţe pricina acestei vizite neaşteptate.

— Ştiam eu prieteni că nu m-aţi căutat de dragul ochilor mei frumoşi, se exprimă englezul în cel mai neaoş umor britanic. Aş ştiut-o chiar de la început dar să nu credeţi că asta umbreşte cu ceva bucuria revederii. Acum povestiţi-mi ceva mai pe larg prieteni cu ce fel de duşmani avem de-a face, dar pot să vă asigur de pe-acum că vă bucuraţi de tot sprijinul meu. Chiar dacă nu v-aş datora viaţa, şi tot aş intra în luptă fie şi doar din pur spirit cavaleresc. În familia noastră este o tradiţie ereditară de-a sări în ajutorul unor persoane răpite. Desigur dacă mai sunt şi fete tinere şi frumoase, asta este un bonus.

Aşa se face că Bill îi expuse de la început acestui englez a cărui prietenie se pare că o câştigase, întreaga odisee a peregrinărilor lor, în urmărirea japonezilor care-i răpiseră sora şi pe prietena ei rusoaică. E de la sine înţeles că nu stărui asupra numeroaselor aventuri pe care le întâmpinase cu Sam până acum, ci se referi cu mai

multe amănunte asupra ultimelor întâmplări survenite chiar după ce le găsiseră pe cele două fete în spitalul unde fuseseră internate alături de japonezi. Englezul rămase multă vreme pe gânduri, ţigara sa Lucky Strike, se stinse aproape de la sine în degetele-i fine, şi uitase să mai soarbă până şi din ceaşca cu cafea Mocca care la început le fuseseră aduse aburinde.

— Mda, mormăi el ca pentru sine, deci aşa se explică totul. Incredibil prin cât de multe a trebuit să treceţi prieteni, dar ceea ce vi s-a întâmplat azi de dimineaţă, este profund nedrept. Dar să ştiţi că destinul meu este oarecum similar cu al vostru. În cazul meu familia îmi fusese primejduită pe când se afla în Spania în vacanţă, chiar la începutul războiului civil. Tata, mama, şi sora mea în vârstă de 14 ani. Cordobez şi oamenii săi mi-au întins o mână de ajutor atunci iar eu le-am rămas îndatorat. De aici întâmplarea cu Stormovikul.

— Bine Ron, dar cum de-ai reuşit să pleci din armată pe cont propriu tocmai acum, când evenimentele sunt atât de tulburi în Europa?

— Pentru că nu mai sunt oficial în RAF, Bill, sunt *discharged* (recuzat) preciză acesta zâmbind.

— Cum aşa? Anglia îşi poate permite să piardă un astfel de om, chiar când se pune problema reorganizării forţelor sale aeriene?

— Lucrurile stau aşa, prieteni. La un control medical de rutină, mi-au descoperit o boală de ochi progresivă, una din tarele ereditare ale familiei noastre, absolut incompatibilă cu abilităţile unui pilot. Aşa a trebuit să ies din armată. Din fericire între timp ştiinţa medicală oculistă a progresat, boala a putut fi stopată şi chiar a regresat. Mă pregăteam tocmai să înaintez un memoriu autorităţilor în drept, pentru o reexaminare medicală, când a intervenit incidentul din Spania. Aşa stau lucrurile prieteni, dar să revenim la cazul vostru, la ce v-aţi gândit? Bill se pomi şi-i expuse noului lor prieten ideea lui

Sam. Ochii acestuia se luminară, pe măsură ce Bill vorbea.

— Excelent, o idee cât se poate de bună. Doar aşa, exploatând convalescenţa spitalicească a şefului acestor ticăloşi îi veţi obliga la un schimb de ostateci. Problema se pune aşa: se mai află acesta internat?

— Păi aici ne-am gândit să intervii tu, Ron, prietene. Niciunul dintre noi nu poate pătrunde în perimetrul spitalului fără a fi remarcat de spionii niponi, de aceea avem nevoie de un om de încredere pe care aceşti blestemaţi nu-l cunosc. De restul ne ocupăm noi.

— Mi-aţi rezervat un rol foarte modest, acela de simplu informator, ceea ce la urma urmei ar putea face şi o banală infirmieră. Oamenii ăştia sunt foarte primejdioşi şi asta rezultă din tot ceea ce mi-aţi spus. Sper să vă pot ajuta mai mult decât atât.

— Numai că într-o infirmieră nu am putea avea totală încredere indiferent cu cât am plăti-o, replică Sam.

— Depinde, se mai găsesc şi oameni cinstiţi. Apropo, ştiţi cu ce duşmani aveţi de-a face? îi întrebă la sfârşit Stilwell.

— Nu dar este evident că este o organizaţie criminală repudiată în mod oficial şi de către autorităţile în drept.

— Aşa e Bill. Ăştia sunt echivalentul mafiei siciliene sau americane din Japonia şi se numesc yakuza. Ei se consideră adevăraţii urmaşi ai vechilor samurai.

— Dar cu năravuri pervertite.

— Chiar aşa, cu năravuri pervertite. Cum îl cheamă pe şeful lor?

— Cel care conduce banda aici în Spania îşi spune baronul Nagatsky. Din nou rămase Stilwell pe gânduri o vreme. La sfârşit se decise să vorbească.

— Se poate să mă înşel, dar poate fi vorba de-o aripă renegată a Yakuzei, aşa numita „*sumi-roshi-gumi*”. Dar despre asta vom mai vorbi. Nu mai avem de aşteptat. Chiar acum după-masă mă prezint la spital unde voi

acuza dureri insuportabile în umărul dislocat. După ce voi „unge bine osiile”, sper să mă interneze.

— Apropo de osii, se pronunţă Bill şi-i ceru portofelul prietenului său Sam care i-l înmână nu fără o grimasă de dezgust, lată aici o hârtie de 500 de dolari, pentru „ulei”, prietene Ron. La vederea hârtiei pe care-o produse Bill din portofel chipul lui Sam căpătă o paloare cadaverică.

— Dar ce-i asta Bill? Crezi cumva că lirele englezeşti nu sunt destul de bune? Cu toate insistenţele lui Bill şi poziţia de simplu spectator interesat a lui Sam, Stilwell nu vru să primească banii, spre imensa uşurare a lui Sam. Mai mult decât atât nici nu vru să audă ca Bill să plătească costul consumaţiei.

— Dar bine Ron, noi te-am invitat, protestă acesta.

— Se poate, dacă ar fi fost undeva în oraş, numai că acum, sunteţi chiar în clădirea unde locuiesc eu, prin urmare, la mine acasă. Eu sunt amfitrionul!.

După ce englezul reurcă în camera lui să se schimbe, Sam remarcă cu-n zâmbet bonom care-i lumină dintr-odată toată faţa sa neagră ca tăciunele:

— Lată ce înţeleg eu, Bill, prin comportamentul unui adevărat gentleman englez!.

* * *

Capitolul 3
Atentatul

Rămăseseră înţeleşi ca englezul odată internat să le dea de ştire cât mai curând cu privire la locaţia inamicului lor pentru a putea interveni. Oricând se putea produce o externare dacă nu cumva se şi produsese şi o intervenţie cu şanse de reuşită trebuia să se producă cât mai devreme posibil. Desigur nu înainte de a intra în posesia tuturor informaţiilor utile. Acesta urma să sune sau să telegrafieze la hotelul unde stăteau cei doi prieteni, vorbind desigur într-un limbaj cifrat. Bill şi Sam mai rătăciră prin oraş pentru a-şi târgui ustensilele necesare planului pe care-l concepură. Haine de deghizament, mustăţi false, pudre, machiaj, şi bineînţeles arme, pe care şi le procurară desigur la negru. În toiul războiului civil măcar acestea se găseau de toate calibrele, şi din abundenţă. Bineînţeles la un cost pe măsură, ceea ce avu în final urmarea că aproape-i ruină buna dispoziţie lui Sam, câştigată atât de lejer la amiază.

Când ce-i doi prieteni se reîntoarseră la hotel se făcuse seară. După ce trecură de biroul de recepţie, la care nu se opriră întrucât Sam avea cheile de la apartament în buzunar, recepţionerul mai apucă să strige în urma lor:

— *El problema ha sido resuelto senores* (s-a rezolvat problema senores). Ce *imbecil,* îşi spuse, Bill, fără a da multă atenţie vorbelor funcţionarului de la ghişeu. De unde să ştie boul ăsta, în ce măsură vom putea noi drege lucrurile? Problema va fi rezolvată cu succes doar în momentul în care vom fi recuperat pe cele două fete

răpite. Odată ajunşi la etajul unde-şi mai păstraseră apartamentul închiriat, Sam vârî cheia în broască, de-abia găsindu-şi drumul pe culoarul slab luminat. Odată pătrunşi în micul hol care da în prima dintre cele două camere alăturate din care consta micul apartament pe care Bill îl închinase pentru Thea şi prietena ei, Sam cum era şi firesc bâjbâi pe peretele unde fusese instalat comutatorul, pentru a face lumină. Bill încă mai era contrariat de vorbele pe care recepţionerul le aruncase aproape fără sens, cum că s-ar fi rezolvat. Un gând groaznic, mai mult o intuiţie îi străbătu mintea asemenea unui fulger al adevărului, ceea ce-l făcu să reacţioneze instantaneu, fără a-i mai da răgaz lui Sam să ajungă cu mâna la comutator. Îi dădu un brânci negrului Sam încât acestuia nu-i mai rămăsese altceva decât să aterizeze pe parchet în genunchi.

— *What the devil*! (Ce dracu!) scrâşni acesta, la gândul subit că Bill, prietenul său, poate înnebunise.

— Nu aprinde lumina Sam, îi mai strigă acesta, în timp ce masivul negru se culegea de pe jos. Bănuiesc o drăcovenie.

Încă în timp ce vorbea Bill deschise uşa dulapului său din antreu de unde îşi luă lampa sa de buzunar, cu care lumină cu atenţie peretele. Un fir subţire vopsit în alb, aproape de culoarea peretelui, ducea paralel cu zidul, scurgându-se pe după covor până sub unul dintre paturi. În momentul când Bill se aplecă un ticăit slab ca al unui ceas de perete se făcu auzit. De aici până la a descoperi două bombe de mare calibru interconectate n-a mai fost decât un pas. În momentul când cineva ar fi apăsat pe comutator, contactul celor două fire ar fi declanşat o explozie care cu siguranţă, pe lângă deteriorarea apartamentului sau poate a întregului etaj ar fi pus capăt şi carierei celor doi prieteni.

— Ei vezi Sam? Acolo erau vehiculele noastre către lumea de apoi. Doar vorbelor aparent ilogice ale

recepţionerului le mai datorăm că mai trăim. Sam a cărui frunte se acoperise de broboane mari de sudoare prinse să înjure birjăreşte. Repede, să închidem uşa, şi jos la recepţie. Odată ajunşi în hol, Bill îl trase deoparte pe funcţionarul de la birou, întrerupându-l tocmai pe când voia să treacă numele câtorva noi clienţi în catalogul său.

— Scuză-mă senor, dar am să-ţi spun ceva foarte important. Unde putem vorbi nestingheriţi? Funcţionarului nu-i venea a crede că fusese întrerupt atât de brutal de la lucru, dar văzând faţa extrem de gravă a clientului său precum şi figura ameninţătoare a lui Sam preferă să le arate, muţeşte, din privire numai, micul birou din spatele său.

— Senor îl luă repede Bill, în apartamentul nostru e montată o bombă. Funcţionarul un bărbat rotofei, şi cu chelie se făcu deodată alb la faţă, şi în primul moment crezu mai degrabă că Bill îşi pierduse minţile.

— Cum? îi reuşi să bâiguie acestuia. O bombă?

— Ascultă-mă bine omule, nu glumesc, şi nici nu sunt nebun, cum ai prefera să crezi. Spune repede cine a intrat în apartamentul nostru?

— Nimeni senor, nimeni în afară de lăcătuşul care v-a reparat instalaţia electrică.

— Ce tot vorbeşti omule? Cine a reclamat că instalaţia electrică din apartamentul nostru nu funcţionează?

— Păi dumneavoastră senores!

— Omule, noi n-am reclamat nimic.

Fără a mai spune nicio vorbă, funcţionarul merse la un registru de unde extrase o foaie de hârtie.

— Nu e semnătura dumneavoastră senores?

Bill şi Sam se uitară pe foaia de hârtie în care se cerea în scris să li se repare sursa de lumină din apartament, iar jos erau înserate cele două semnături care aduceau uimitor de bine cu originalele.

— Cine ţi-a înmânat cererea asta senor?

— Am găsit-o pe birou, dar am crezut că aţi lăsat-o

dumneavoastră.

Bill îi explică omului cu răbdare că e vorba de un atentat, care poate periclita securitatea întregului edificiu al hotelului şi este preferabil să cheme poliţia. Îl avertiză asupra pericolului de-a apăsa pe butonul comutatorului, înainte de-a părăsi biroul, Sam îl întrebă cine preluase comanda. Înlăturării defecţiunii, la care omul de la recepţie răspunse ferm.

— Lăcătuşul hotelului, fireşte. Doar acesta execută reparaţiile curente în urma cererilor clientelei noastre.

— Şi mai este de serviciu.?

— Până la miezul-nopţii. Atunci îi vine schimbul.

— *Vamos*! (Să mergem!) îl urgentă Bill.

— Unde senor?

— Să-l vedem pe lăcătuş, fireşte. E posibil să fie singurul om care să poată dezamorsa bomba.

Fără a mai adăuga un singur cuvânt de protest, funcţionarul ieşi din birou, urmat de Bill şi Sam, în ciuda faptului că noii clienţi nervoşi îi reclamau prezenţa. Unii aşteptau să fie cazaţi, alţii dimpotrivă, să li se facă nota de plată pentru ieşire.

— Aşteptaţi senores. E o urgenţă, revin imediat le aruncă acesta în treacăt, renunţând să se mai sinchisească de remarcile furioase ale unora.

Undeva la etajul unu, dădură şi peste oficiul lăcătuşului care părea să fie încuiat. Din fericire recepţionerul se înarmase cu o legătură de chei de rezervă pe care-o scoase acum din buzunarul adânc al halatului său. De-abia ce deschiseră uşa şi au şi vizualizat dezastrul.

Într-un colţ zăcea un om uscăţiv de vreo 45 de ani legat fedeleş şi cu o cârpă murdară înfundată în gură pe post de căluş. Acesta îi privi pe noii veniţi cu ochii aproape scoşi din orbite şi imploratori. De-abia după ce trecură câteva minute omul după ce sorbi un pahar cu apă şi-şi drese gâtlejul uscat le putu oferi câteva lămuriri.

— Au fost doi indivizi, chinezi sau coreeni, pentru că nu

mă pricep la naţii. M-au doborât la pământ şi mi-au luat cheile de rezervă. De restul nu mai ştiu nimic.

— În schimb, ştim noi, îl preveni Bill. Sus în apartamentul nostru este amplasată o bombă. Cred că este în legătură cu instalaţia electrică. Atenţie la comutator. Dacă acest senor, îl arătă el pe funcţionarul căruia puteau să-i fie recunoscători nu ne-ar fi aruncat în treacăt că „s-a rezolvat” eram scrum şi cenuşă cu o parte a hotelului.

Muncitorul calificat, angajatul hotelului îi privi cu ochii holbaţi de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Desigur nu-şi închipuise că lucrurile ar fi putut fi chiar atât de grave. Îşi imagina mai degrabă că este un frecvent furt din camere regizat de această inedită manieră.

— La ce oră au sosit intruşii? mai întrebă Bill.

— Undeva între doisprezece şi unu. Mă pregăteam tocmai să iau o mică gustare…

Dar pe Bill nu-l mai interesau mai departe, astfel de amănunte nesemnificative. Oricum pentru el situaţia devenise clară. Japonezii începuseră deja să-i ţină sub supraveghere încă de dimineaţă. Văzând că cei doi au ieşit în oraş, au mai aşteptat puţin să vadă dacă nu se reîntorc după care au acţionat.

Coborî repede urmat de Sam scările până la parter, după care-l mai atenţionă încă odată pe recepţioner.

— Nu uita senor să înştiinţezi poliţia şi o echipă de genişti, pentru a fi sigur. Nu uita de comutator.

— Încotro, Bill? îl întrebă Sam văzându-l că se îndreaptă înspre uşa batantă.

— Sam am fost supravegheaţi de către japonezi încă de azi dimineaţă. Nu-i exclus să mai fie unul de-al lor pe-afară care să aştepte producerea exploziei. Pe nemernicul ăsta vreau eu să-l prind neapărat.

— Numai de-ar fi atât de uşor de găsit.

În faţa clădirii impozante a hotelului se găsea un mic scuar în care fuseseră plantaţi arbori decorativi, iar de jur

împrejur fuseseră amenajate diferite locuri de parcare, pentru automobilele clienţilor hotelului, dar şi pentru maşini de tonaj mai mare. În preajma acestui părculeţ spera Bill să descopere mutra nesuferită a vreunui asiatic, şi dacă acesta schiţa cel mai mic gest de agresiune, el, Bill urma să tragă primul cu micuţul revolver pe care-l avea în buzunarul hainei. În acest scop îşi încleştase mâna dreaptă pe patul armei pe care o ţinea cu piedica trasă, gata de acţiune. Frustrările la care fusese supus în ultima vreme, nu le găsea o rezolvare imediată decât astfel. Chiar dacă ar fi reuşit să ucidă pe vreunul din galbeni, spera să fie absolvit de vină considerându-se a fi fost în legitimă apărare. S-ar fi putut explica agresiunea niponului tot drept o consecinţă a eşuării atentatului cu bombă. Fără a pierde vremea cu discuţii lămuritoare Sam care ghicise intenţiile prietenului său, trecu lângă acesta. O mişcare suspectă într-una dintre limuzinele parcate prevăzute cu perdele trase pe jumătate îi alertă pe cei doi prieteni. Bill îşi trăsese pe jumătate micul pistol Beretta din buzunarul hainei, când percepu deodată paşi furişaţi în spatele său. În aceeaşi clipă primi o lovitură devastatoare în ceafă care-l proiectă instantaneu în genunchi. Nu mai avu timp să vadă ce se întâmplase cu Sam, pentru că îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Ca în vis, sau poate că era chiar visul, Bill simţi că plutea sau, că era în plină mişcare, înspre o destinaţie necunoscută. Din nou se simţi Bill ridicat pe sus, dar în ciuda eforturilor pe care le făcea să-şi deschidă ochii nu-i reuşi până la urnă. Ca de pe tărâmul celălalt se ridica până la el traficul urban, claxoanele automobilelor, vociferări, alt gen de zgomote, zdruncinături, o mică înţepătură, după care totul alunecă în ceaţă. Când se

trezi în sfârşit deschizând ochii privi în plafonul de-o albeaţă insuportabilă a încăperii în care se afla. Un miros penetrant de formol şi alte ingrediente chimico-medicale îi sugerau că se afla în incinta unui spital. Treptat memoria îi reveni şi-acum reuşi să-şi amintească faptul că de curând mai fusese într-un astfel de stabiliment cu ocazia revederii surorii sale. Aşadar avusese un accident şi un bun samaritean chemase o ambulanţă drept pentru care fusese internat. Dar Sam, unde rămăsese bunul său prieten? De-abia în momentul când capetele pe care el le considera respingătoare a doi galbeni se aplecară asupra lui, Bill conştientiza intuitiv tragismul situaţiei. Nu era vorba de niciun accident, fusese un atentat planificat ca şi acela de la hotel. Acum îi reveni în minte întreaga succesiune a evenimentelor, dar tot nu-şi putea da seama de ce se afla într-un spital. Până la urmă reuşi să dezlege şi enigma asta. Japonezii îl aduseseră dintr-un motiv sau altul în faţa şefului lor baronul Nagatsky care se mai afla probabil imobilizat în spital. Nemernicii ăştia aproape că reuşiseră să neutralizeze personalul instituţiei sau măcar o parte a sa, prin mituire sau cine ştie ce altă metodă de şantaj. De altfel ultimele îndoieli i le spulberă un glas cavernos care începu treptat să se apropie de el, dintr-un colţ al încăperii. Mumia asta se pare că se deplasa într-un scaun cu rotile şi avea ambele picioare prinse în ghips cum reuşi îndată să constate Bill cu coada ochiului. Parcă această voce demonică n-o auzise el prima oară, care iată, acum i se adresă în cea mai perfectă limbă engleză.

— Ei, ai făcut ochi, Gazon-san? Se interesă el batjocoritor. Poate te întrebi de ce nu v-am făcut imediat de petrecanie acolo, în parc, după ce dintr-un motiv sau altul nu aţi intrat în camera de hotel.

— Chiar aşa, răspunse Bill, pe-un ton cât se poate de calm, aţi fi făcut rabat la transport.

— Păi din două motive. În primul rând era o călătorie în

lumea de acolo, prea simplă şi comodă, pentru ce i-aţi făcut lui Noboru. Oamenii mei ţineau mult să vă vadă feţele, înainte de „marea trecere”. Mai curând le-ar plăcea să vă facă vânt de pe acoperiş.

— N-avem nicio vină în moartea lui noboru. A alunecat pur şi simplu de pe acoperiş. Dar cred că aţi aflat şi singuri asta. Au fost o mulţime de martori.

— Cu toate astea oamenii mei sunt de altă părere.

— Noboru ăsta ne-a atacat primul. Alternativa era să ne lăsăm înjunghiaţi. Şi al doilea motiv?

— Al doilea motiv e unul raţional ca să spun aşa, iar nu de factură sentimentală ca primul. Nimic nu stârneşte bănuieli mai puţine decât să mori în spital în urma unei epidemii cu-n virus mortal, ca virusul rabiei, de exemplu. După trecerea unui anumit timp de incubaţie niciun medicament din lume nu mai ajută. Veţi muri în chinuri şi moartea voastră va fi consemnată în analele spitalului după o anumită perioadă de carantină. Nu e drăguţ? Veţi începe să muşcaţi precum câinii, vă va fi o sete grozavă şi veţi fi puşi în cămaşă de forţă, până când se va fi terminat totul. Dar nu vă faceţi griji, coroana de pe mormântul vostru este deja în curs de-a fi comandată, termină cinic cu un zâmbet larg pe buzele-i subţiri, nemilosul nipon. Lui Bill nu-i veni să-şi creadă urechilor. Numai o minte asiatică bolnavă, putea născoci aşa ceva. Din punctul de vedere al japonezilor, era şi o soluţie practică în urma căreia s-ar fi sustras urmăririi judiciare, întrucât nimeni n-ar fi putut bănui cine stă la baza acestei îmbolnăviri subite. În comparaţie acest mijloc de a-şi încheia viaţa i-ar fi făcut să regrete c-au scăpat din atentatul de la hotel. Până în acel moment nu se cunoştea un tratament curativ al acestei boli infecţioase care atacă sistemul nervos central (encefalul) şi măduva spinării. Desigur perioada de incubaţie care în mod normal poate dura câteva săptămâni ar fi putut fi scurtată prin injectarea unei doze masive de virus,

eventual combinat cu o altă substanţă care le-ar fi indus o slăbiciune generală, care i-ar fi condamnat la o semi-paralizie sinonimă cu antecamera morţii. Într-un impuls de nestăvilit Bill dădu să se ridice în capul oaselor şi să angajeze lupta încă aşa ameţit cum era cu aceste bestii cu chip de om. Zadarnică tentativă! Abia acum observă Bill că mâinile îi erau legate la spate. În afară de asta, alături de Nagatsky în încăpere se mai aflau doi dintre gealaţii săi care se puteau mişca liberi. Probabil că aceeaşi tentativă o avusese şi Sam care zăcea în patul alăturat, fiindcă auzi o înjurătură neaoş americănească aşa cum numai Sam putea s-o emită. Râsul ironic al lui Nagatsky era menit tocmai să sublinieze eşecul deplin al misiunii lor. Intenţionaseră să-l răpească pe acesta forţând schimbul fetelor dar niponii aceştia diabolici le-o luaseră pur şi simplu înainte.

— Isamu, spune-i lui Hiroshi, că poate să intre, comandă şeful.

Unul dintre oamenii acestuia întredeschise uşa şi-i făcu semn unui tip ce aştepta afară, să intre. Individul mascat complet de halatul alb şi prevăzut cu mănuşi şi mască facială, pentru a evita să se contamineze pătrunse în încăpere. Sub braţ purta o casetă pe care o depuse aşa întors cum era cu spatele pe o măsuţă, după care extrase o seringă pe care o umplu tacticos cu un lichid gălbui. Mai întâi se aplecă asupra lui Sam şi-i făcu injecţia, după care se îndreptă înspre patul lui Bill. Ceea ce era deosebit de straniu la acest om al cărui nume în traducere liberă însemna (hiroshi) generos, era albăstrimea limpede a privirii sale, lucru absolut neobişnuit la un japonez. Părea să îşi onoreze numele întrucât în ochii aceia albaştrii Bill nu sesiză nicio răutate. Şi totuşi... omul se aplecă cu siringa căutându-i braţul, dar... lichidul se scurse pe de lături în timp ce o lamă fină îi tăie legăturile. Bill nici nu mai reuşi să se dezmeticească decât în clipa când auzi două lovituri înfundate, şi-i contemplă pe cei doi niponi

valizi întinşi nemişcaţi la pământ. Ce minune fusese aceasta? Dar Bill nu mai avu răgazul să-şi răspundă întrucât mâna dreaptă a baronului Nagatsky se strecură cu o repeziciune uimitoare sub pledul cu care era acoperit. Acum era rândul său să intervină, şi o făcu într-un stil absolut personal. Întrucât nu-i mai rămăsese vreme pentru altă intervenţie îşi strânsese picioarele asemenea unui ghem sau arc încordat după care destinzându-se proiectă căruciorul exact în grilajul caloriferului ceea ce-l făcu pe ocupantul scaunului cu rotile să aterizeze în virtutea principiului bine cunoscut al inerţiei pe podea. În urma impactului cu gratiile de fier, teribilul pacient al secţiei de ortopedie rămase inconştient. Abia după aceea omul cu ochii albaştri îşi îndepărtă masca, pentru ca Bill şi Sam să poată exclama aproape pe o singură voce... Ron! Da acesta era! Cum de reuşise să se substituie lui Hiroshi, pentru a interveni salvator în ultima clipă, transformând un eşec lamentabil într-un succes răsunător mai rămânea să se spună. Acum însă aveau cu toţii altă treabă. Nagatsky a fost ambalat cum se cuvine iar cei doi oameni ai acestuia au fost legaţi fedeleş şi încătuşaţi.

— Mai trebuie să aşteptăm până la miezul nopţii prieteni, le şopti Stilwell. La ora aceea soseşte dricul pentru transportul morţilor. Totul este aranjat. Pe banditul ăsta îl transportăm ca pe un mort până la mine acasă, după care mâine aranjăm schimbul.

Stilwell reuşise să facă cu ajutorul lirelor sale sterline cam acelaşi lucru pe care-l reuşiseră şi niponii cu yenii lor într-o ţară devastată de război civil şi corupţie. Să mituiască pe acei care urmau să închidă ochii. Manifestărilor de efuziune şi gratitudinii cu care prietenii noştri doreau să-l copleşească pe noul lor prieten englez acesta le-a pus capăt scurt:

— Aţi făcut acelaşi lucru pentru mine, vă rog, să nu mai deschidem acest subiect.

La miezul nopţii o furgonetă mortuară, îl transporta pe „unchiul” decedat a lui senor Esteban, cum îşi dăduse numele Stilwell, într-o destinaţie cunoscută numai celor trei prieteni.

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

MISTERUL DIN ALGARVE